φία μιᾶς γυναίκας ἐξαισίως ὡραίας, κι' ἕνα γράμμα μὲ πρόσφατη ἡμερομηνία.

— Ἴσως τοῦ κάνουμε καλὸ ἂν τοῦ τὸ διαβάσουμε, εἶπε ὁ γιατρός. Ἴσως μπορέσουμε νὰ τοῦ φανοῦμε σὲ τίποτε χρήσιμοι.

Τὸ γράμμα ἀπευθύνετο στὸν ὑπολοχαγὸ Γεώργιο ντὲ Λενσέλ. Στὸ τέλος ὑπῆρχε ἡ ὑπογραφὴ τῆς Σουζάννας Λενσέλ, μὲ τὴν ὁποία, ὅπως φαινότανε, ὁ ὑπολοχαγὸς εἶχε παντρευτεῖ λίγες ἑβδομάδες πρὶν ἀνάψει ἡ φωτιὰ τοῦ πολέμου.

Στὸ γράμμα ἡ Σουζάννα ἄφηνε νὰ ξεχειλίση ὅλος ὁ πόνος της γιὰ τὸν τραγικὸ χωρισμό της ἀπ' τὸν λατρευτό της σύζυγο.

«Ἀγαπημένε μου, τοῦ ἔγραφε, ***νύχτα καὶ μέρα παρακαλῶ νὰ τελειώση ὁ καταραμένος αὐτὸς πόλεμος ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ γρήγορα, γιὰ νὰ ἑνωθοῦμε καὶ πάλι...».***

— Νὰ ἑνωθοῦμε καὶ πάλι!... ψιθύρισε ὁ πληγωμένος ὑπολοχαγὸς μέσα στὸ ἐπιθανάτιο παραλήρημά του. Κι' ἄξαφνα ἀνασηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ χτυπιέται. Μόλις μπόρεσαν, ὁ γιατρὸς καὶ ὁ μαρκήσιος, νὰ τὸν συγκρατήσουν.

Ἔξαφνα ὁ γιατρὸς ἐπλησίασε τὴν κ. Βιλλερὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Θέλετε νὰ κάνετε ἕνα μεγάλο καλό; Θέλετε ν' ἀνακουφίσετε αὐτὸν τὸν διστιχισμένο; Παρακαλέστε τὴν δεσποινίδα Λεβαντέ, τὴ δασκάλα τῆς Μάρθας, νὰ παίξη γιὰ λίγη ὥρα τὸν ρόλο τῆς γυναίκας τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ. Στὸ παραλήρημά του θὰ νομίση ὅτι εἶνε ἡ γυναῖκα του κι' αὐτὴ θὰ εἶνε μιὰ ἀφάνταση εὐτυχία γιὰ τὶς στερνές του στιγμές.

Ὅταν διεβίβασαν τὴν παράκλησι αὐτὴ στὴ δασκάλα, ἡ δεσποινὶς Λεβαντὲ τὴν δέχτηκε ἀμέσως μὲ προθυμία.

— Εἶμαι ἕτοιμη, εἶπε, χωρὶς δισταγμό.

Κι' ἀμέσως πλησίασε στὸ κρεββάτι, ὅπου ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία κεῖτονταν ἀκίνητος ὁ ὑπολοχαγός.

Λίγες στιγμὲς σιωπῆς ἐμεσολάβησαν. Κι' ἔπειτα ὁ πληγωμένος ξανάρχισε τὸ παραμιλητό του:

— Σουζάννα μου! Σουζάννα μου! μουρμούρισε.

Ὁ γιατρὸς ἔγνεψε τότε στὴν κοπέλλα ν' ἀπαντήση. Ἡ δασκάλα ἔσκυψε στὸν πληγωμένο, καὶ ἀργά, μὲ φωνὴ ἁπαλή, τοῦ εἶπε:

— Γιῶργο, Γιῶργο, εἶμαι ἐδῶ, κοντά σου!...

Τί νἄγινε τάχα μέσα στὸ θολὸ νοῦ τοῦ ἑτοιμοθανάτου αὐτὴ τὴ στιγμή; Ἡ φωνὴ τοῦ φάνηκε ἴδια μὲ τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας του, ἢ καθὼς ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἄγγιξε ἕνα ἁπαλὸ γυναικεῖο χέρι, ἔνιωσε στὸ ἄγγιγμα αὐτὸ μιὰ ὑπέρτατη εὐτυχία; Ὅπως κι' ἂν εἶνε, ὁ πληγωμένος μιλοῦσε τώρα σὰν νὰ εἶχε πράγματι τὴ γυναίκα του κοντά του.

— Ἐσύ, Σουζάννα!... Εἶσαι ἐσύ!... Ἐπιτέλους!... Ὤ! μπορῶ νὰ πεθάνω ἥσυχος τώρα!...

— Ὄχι, Γιῶργο, δὲν θὰ πεθάνης, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα. Θὰ σὲ περιποιηθῶ, θὰ γίνης καλὰ καὶ θὰ ζήσουμε ξανὰ εὐτυχισμένοι...

— Καὶ ἑνωμένοι γιὰ πάντα, δὲν εἶνε ἔτσι, Σουζάννα μου;

— Ναί, Γιῶργο, ἑνωμένοι γιὰ πάντα!

Τώρα ὁ ἀξιωματικὸς τραβοῦσε τὴν κοπέλλα κοντά του. Ἡ δεσποινὶς Λεβαντὲ δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασι. Καταλάβαινε ὅτι ἐξεπλήρωνε ἕνα καθῆκον ἱερό. Γέρνοντας ἀπάνω του, κρατοῦσε μὲ τὸ ἕνα της χέρι τὸ κεφάλι του καὶ τὸν νανούριζε σὰν μητέρα.

— Ὤ! ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα, Σουζάννα μου, ἔλεγε ὁ Γιῶργος Λενσέλ, εἶμαι εὐτυχισμένος!... Ναί, ἔχεις δίκηο. Ἡ ἀγάπη εἶνε πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὸν θάνατο. Χάρις σὲ σένα θὰ ζήσω!

Εἶχε ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο τῆς κοπέλλας. Μὲ μάτια κλειστά, μὰ βλέποντας χωρὶς ἄλλο μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του κοντά του τὴν γυναίκα του, φανότανε ἥσυχος, εὐτυχισμένος. Ἐνοιωθε νὰ χτυπᾶη κοντὰ στ' αὐτί του ἕνα γυναικεῖο στῆθος.

Ὁ γιατρὸς Ρεβὰλ κύτταζε προσεκτικὰ τὸν ἑτοιμοθάνατο, κατεχόμενος ἀπὸ μεγάλη συγκίνησι, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι. Ἔξαφνα γύρισε πρὸς τὸν μαρκήσιο καὶ ψιθύρισε:

— Τελειώνει!...

— Σουζάννα μου, ἀγαπημένη μου Σουζάννα, ψιθύρισε ὁ πληγωμένος τόσο σιγά, ποὺ μόλις ἀκούστηκε, δός μου τὰ χείλη σου!

Τότε ἕνα κοκκίνισμα ντροπῆς ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας. Μὰ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ παίξη τὸ ρόλο της ὥς τὸ τέλος.

Ἔσκυψε λοιπὸν καὶ ἀκούμπησε εὐλαβικὰ τὰ χείλη της πάνω στὰ χείλη τοῦ ἑτοιμοθανάτου.

Καθὼς σηκωνότανε κατακόκκινη ἀκόμα ἀπὸ τὴν ταραχή της, ὁ γιατρὸς ὥρμησε πρὸς τὸ κρεββάτι.

Τὸ κεφάλι τοῦ Γιώργου Λενσὲ εἶχε γείρει πρὸς τὰ πίσω, τὰ χέρια του εἶχαν ἀνοίξει, ἡ καρδιά του ἔπαψε νὰ χτυπᾶ.

Ὁ γενναῖος ἀξιωματικὸς ἦταν νεκρός!...

Μιὰ ὑπηρέτρια μπῆκε τὴ στιγμὴ αὐτὴ κρατῶντας δυὸ κεριά. Τοποθέτησε τὸ ἕνα στὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ, τὸ ἄλλο στὰ πόδια, ἔκαμε τὸ σταυρό της κι' ἔφυγε.

Ἕνα οὐράνιο χαμόγελο πλανιόταν τώρα στὰ χείλη τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ, θεία γαλήνη ἦταν χυμένη σ' ὅλο τὸ πρόσωπό του...

Κι' ἡ γαλήνη αὐτὴ ἔδειχνε τὴ μεγάλη καὶ ἀπέραντη εὐτυχία, ποὺ εἶχε αἰσθανθῆ ὁ ὑπολοχαγὸς στὶς τελευταῖες του στιγμές, στὶς στιγμὲς αὐτές, ποὺ παρέδωσε μ' ἕνα φίλημα τὴ στερνή του πνοή!...

ΠΩΛ ΜΩΡΟΥΑ

Μιὰ ὑπηρέτρια μπῆκε κρατῶντας δυὸ κεριά...

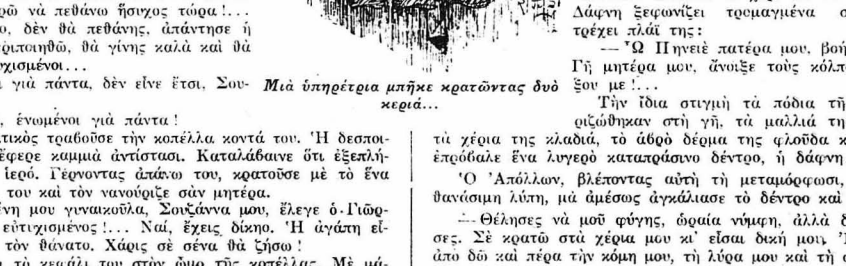

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΔΑΦΝΗ

Ἡ Δάφνη ἦταν μιὰ ὥμορφη βοσκοποῦλα καὶ ζοῦσε στὴν καταπράσινη κοιλάδα τῶν Τεμπῶν, ποὺ τὴ βρέχει ὁ ποταμὸς Πηνειός. Μόλις πρόβαλαν ἡ πρῶτες ἀχτίδες τοῦ ἥλιου, ἡ Δάφνη πηδοῦσε ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα πίσω ἀπ' τὸ κοπάδι της, ἐλαφρὴ καὶ φτερόποδη, κ' ὅταν τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας ἐβυθιζόταν στὰ πορφυρὰ σύννεφα τῆς δύσεως, αὐτὴ τὸ ἀποχαιρετοῦσε τελευταία, μὲ γέλια καὶ χαρές.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἡ Δάφνη καθόταν ἀπάνω σ' ἕνα βράχο καὶ περίμενε τὸν ἥλιο ν' ἀνατείλη, εἶδε ἄξαφνα μπροστά της μιὰ λάμψι φωτεινὴ καὶ μέσ' ἀπ' αὐτὴ ἄκουσε νὰ βγαίνη μιὰ ἁρμονικὴ φωνή:

— Δάφνη, κόρη τῆς αὐγῆς, κόρη τῆς ἀγάπης, ἐσένα ζητοῦσα... Μὴ φεύγεις!...

Ἡ κόρη, μὴ μπορώντας νὰ ἐξηγήση τὰ λόγια αὐτά, ἔμεινε ἀκίνητη καὶ σαστισμένη. Σὲ λίγο εἶδε ἀπὸ μακρινὰ ἕνα ὥμορφο παλληκάρι, ποὺ ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος της.

Ἦταν ὁ Ἀπόλλων, ποὺ τὸν εἶχε διώξει ὁ πατέρας του ὁ Ζεὺς ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο καὶ ποὺ γυρνοῦσε στὰ βουνὰ γιὰ νὰ βρῆ τὴ Δάφνη, τὴν πανέμορφη, νὰ τὴν κάμη φίλη καὶ πολυαγαπημένη του.

Μόλις τὸν εἶδε ὅμως ἡ βοσκοποῦλα, φοβήθηκε, σηκώθηκε ἀπάνω κι' ἄρχισε νὰ φεύγη μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα της. Ὁ Ἀπόλλων ὅμως τὴν πῆρε ἀπὸ πίσω. Ἡ Δάφνη ἔτρεχε, ἐλαφρότερη ἀπ' τὸν ἄνεμο κι' οὔτε γυρνοῦσε νὰ κυττάξη ξοπίσω της.

— Στάσου, νύφη τοῦ Πηνειοῦ, στάσου, μὴ φεύγεις! τῆς ἐφώναζε ὁ Ἀπόλλων. Μὴ φοβᾶσαι. Μὴν τρέχεις τόσο γρήγορα, θὰ πέσης... Τ' ἀγκάθια ποὺ πατᾶς θὰ πληγώσουν τὰ τριφερά σου πόδια. Σταμάτα, μὴν τρέχεις ἔτσι! Ξέρεις ποιὸς ἔρχεται ἀπὸ πίσω σου; Ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε τσοπάνος, οὔτε γελαδάρης. Μὲ λατρεύουν οἱ Δελφοί, ἡ Τένεδος καὶ τόσες ἄλλες πόλεις. Ἔχω πατέρα μου τὸν Δία καὶ μπορῶ νὰ μαντέψω ὅ,τι κι' ἂν μοῦ ζητήσης. Τραγουδῶ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον καὶ τὰ βέλη μου εἶνε θανατηφόρα... Στάσου, Δάφνη! Δάφνη, μὴ φεύγεις...

Ἡ Δάφνη, νομίζοντας τώρα πὼς εἶχε διαφύγει πειὰ τὸν κίνδυνο, στάθηκε γιὰ νὰ ξεκουραστῆ. Ὁ Ἀπόλλων ὅμως ἦταν κοντά της, κόντευε νὰ τὴ φτάση πειά...

Ἡ Δάφνη ξανάρχισε τότε τὸ τρελλὸ τρέξιμό της καὶ τὰ πόδια της φαινόνταν σὰν νὰ πετοῦσαν. Τώρα ὅμως νοιώθει πιὸ σιμὰ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ χλωμιάζει, εἶν' ἕτοιμη νὰ σωριαστῆ καταγῆς. Ὁ Ἀπόλλων ἁπλώνει τὸ χέρι του νὰ τὴν πιάση κι' ἡ Δάφνη ξεφωνίζει τρομαγμένα στὸν ποταμὸ ποὺ τρέχει πλάϊ της:

— Ὦ Πηνειὲ πατέρα μου, βοήθησέ με!... Ὦ Γῆ μητέρα μου, ἄνοιξε τοὺς κόλπους σου καὶ δέξου με!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ πόδια τῆς ὡραίας κόρης ριζώθηκαν στὴ γῆ, τὰ μαλλιά της ἔγιναν φύλλα, τὰ χέρια της κλαδιά, τὸ ἀβρὸ δέρμα της φλοῦδα καὶ στὴ θέσι της ἐπρόβαλε ἕνα λυγερὸ καταπράσινο δέντρο, ἡ δάφνη...

Ὁ Ἀπόλλων, βλέποντας αὐτὴ τὴ μεταμόρφωσι, κυριεύτηκε ἀπὸ θανάσιμη λύπη, μὰ ἀμέσως ἀγκάλιασε τὸ δέντρο καὶ εἶπε:

— Θέλησες νὰ μοῦ φύγης, ὡραία νύμφη, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσες. Σὲ κρατῶ στὰ χέρια μου κι' εἶσαι δική μου, Ἐσὺ θὰ στολίζης ἀπὸ δῶ καὶ πέρα τὴν κόμη μου, τὴ λύρα μου καὶ τὴ φαρέτρα μου!...

Ἡ δάφνη σάλεψε τὰ κλαδιά της, σὰν νἄμενε σύμφωνη μὲ τὰ λόγια του κι' ἀπὸ τότε τὸ κλαδί της καθιερώθηκε ὡς σύμβολο παρθενικῆς τιμῆς...